

бода, и нито време, нито желание имало за театрални представления. Други „представления“ се разигравали предъ очите на българския народъ.

Чакъ слѣдъ освобождението се замислюва пакъ за театъръ. Театрални представления почватъ да се даватъ пакъ въ взаимното училище отъ учители и отъ младежи, любители на това изкуство, а сжщо така и въ казармата отъ подофицери по инициативата и подъ ръководството на командира русинъ, както бѣлѣжи Ст. М. Поповъ въ своите спомени. Най-много се засилва любовта къмъ театрални представления слѣдъ посѣщението на румелийската трупа. Тая трупа подъ директорството на Ст. М. Поповъ прѣзъ май 1883 год. прѣдприема обиколка изъ автономната областъ съ позволение на директора на Министерството на народната просвѣта и съ помощта на Пловдивското опълченско дружество. Покрай другите градове, трупата посѣщава и Сливенъ. Въ сливенскитѣ казарми имало голѣмъ салонъ, който командира русинъ отпуска на трупата срѣщу едно бенефисно представление и нѣколко свободни билети на посочени отъ него лица, за да учатъ и практикуватъ театралното изкуство. Като на държавна трупа командирътъ отпуска и военната музика съ намалена цѣна. Интересни свѣдения дава Ст. М. Поповъ въ своите мемоари за тия представления¹⁾. Трупата е представлявала три пѣти въ седмицата, и при все това навалицата е била толкова голѣма, че мнозина се връщали дома, оплаквайки се, че не могатъ да се снабдятъ съ билети, макаръ салона да е билъ много по голѣмъ отъ Ямболския и Хасковския. „За персонала на трупата нощта бѣше день, а неньтъ — нощъ“, пише Ст. М. Поповъ¹⁾. Репертуара на трупата се състоялъ все

¹⁾ Чернова отъ Мемоара на Ст. М. Поповъ, прѣдаденъ лично на Д-ръ Ив. Д. Шишмановъ, намиращъ се въ Нар. театъръ — София.